

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120283349
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120283349.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: J., proti žalovanej: P., o zaplatenie sumy 338,40 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. septembra 2020, č. k. 10C/19/2020-55 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 338,40 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku na identifikovaný účet a zároveň výrokom II. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalobca má nárok na ich náhradu voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 338,40 eur s príslušenstvom, ktorá predstavovala náhradu škody spôsobenú poistnou udalosťou - dopravnou nehodou zo dňa 11.8.2019, ktorú spôsobil poistený žalovaného a z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uplatnil voči nemu náhradu na náhradu za užívanie náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla poškodeného, ktorého poškodenie spôsobil poistený žalovaného. Žalobca odvodzoval nárok na náhradu škody od ust. § 4 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1 Zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na trovách konania uplatnil zaplatený súdny poplatok zo žaloby a trovy právneho zastúpenia. O nároku žalobcu bolo rozhodnuté platobným rozkazom v upomínacom konaní. Proti platobnému rozkazu žalovaná podala v zákonnej lehote odpor, v ktorom namietala, že z obsahu zmluvy o prenájme vozidla č. XXX/XXX zo dňa 10.09.2019 vyplýva, že dňa 10.09.2019 došlo medzi žalobcom a poškodeným k uzavretiu dohody o prenájme náhradného vozidla, pričom už pri jej uzavretí bolo dojednané, že nájom potrvá presne do 18.09.2019, hoci pri uzavretí zmluvy nemohli zmluvné strany vedieť, kedy bude vozidlo vydané zo servisu. Uvedenie presného dátumu skončenia nájmu už pri uzavretí zmluvy o prenájme vozidla podľa názoru žalovaného zakladalo dôvodnú pochybnosť o dôveryhodnosti zmluvy o prenájme, nakoľko pri jej uzavretí nemohli zmluvné strany mať vedomosť o skutočnosti, ktorá mala nastať v budúcnosti, to znamená, že bez relevantného vysvetlenia tejto „náhody“ je potrebné vyvodiť záver o tom, že zmluva o prenájme nemohla byť uzatvorená dňa 10.09.2019 tak, ako tvrdil žalobca, ale najskôr dňa 18.09.2019, čo zakladá dôvodnú pochybnosť o existencii resp. realizácii nájomného vzťahu medzi žalobcom a poškodeným, nakoľko jediný dôkazný prostriedok o existencii tohto vzťahuje bola predmetná nedôveryhodná zmluva.

Namietala tiež nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku nikdy neuhradil a teda mu nikdy ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý podľa vystavenej faktúry predstavoval práve pohľadávku žalobcu. Bol toho názoru, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s ust. § 524 OZ. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Poukázala aj na skutočnosť, že samotný predmet postúpenia je potrebné považovať za rozporuplný a nejasný, pretože z obsahu predmetu zrealizovaného postúpenia vyplýva, že poškodený ako postupca postupoval pohľadávku, ktorú mal voči žalovanej a táto pohľadávka mala predstavovať sumu, ktorá vznikla ako krátenie fakturovanej sumy podľa faktúry vystavenej žalobcom voči poškodenému za opravu motorového vozidla, a to v dôsledku škodovej udalosti. Rozpornosť týkajúca sa predmetu postúpenia zakladá absolútnu neplatnosť predmetného právneho úkonu, nakoľko poškodený postúpil pohľadávku, ktorá zároveň predstavovala jeho záväzok. Žalovaná na základe oznámenia o poistnom plnení zo dňa 27.09.2019 priznala dobu nájmu v rozsahu 4 dní vzhľadom na rozsah opráv na poškodenom vozidle s výškou denného nájmu vo v sume 45,- eur/deň a vzhľadom na typ náhradného vozidla. Žalobca tvrdenia žalovanej považoval za nedôvodné. Škoda spočívajúca v nákladoch na prenájom náhradného vozidla bola spôsobená porušením pravidiel cestnej premávky, v dôsledku čoho došlo k poškodeniu vozidla. Keby nedošlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky, nedošlo by k nehode, a teda by nebol nutný nájom náhradného motorového vozidla. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/189/2014, v ktorom sa krajský súd priklonil k vyjadreniu žalobcu zohľadňujúc aj rozhodovaciu prax súdov v tom, že možnosť využiť náhradné vozidlo počas opravy vlastného motorového vozidla má byť akousi formou kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného a tento inštitút slúži aj k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného. Žalobca ďalej konštatoval, že neexistuje zákonná, ani zmluvná povinnosť stanovená poškodenému, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. robil preukázateľne výber medzi požičovňami podľa podmienok, ktoré ponúkajú (rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 27Cb/39/2012). Rovnaký záver zaujal aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 13Cob/110/2017 zo dňa 22.11.2017. V opačnom prípade by sa podľa názoru žalobcu jednalo o neprimerané zaťažovanie poškodeného, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou bol pre neho výrazne obmedzujúcim stavom. Žalobca krátenie sadzby denného nájmného žalovaným považoval za neoprávnené. Uviedol, že poskytuje služby náhradného vozidla v rámci svojej podnikateľskej činnosti a v danom mieste a čase sú jeho sadzby akceptované tak poisťovňami ako aj všeobecnými súdmi. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018, podľa ktorého „ak žalovaný namietá tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, je na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by podložil svoje závery“, čo sa v prejednávanej veci nestalo, keďže žalovaná nijako nepreukázala, že by fakturovaná sadzba za jeden deň nájmu v sume 57,60 eur s DPH bola v danom mieste a čase neprimeraná. Podľa názoru žalobcu žalovaná nevykonala relevantný prieskum trhu, na základe ktorého by mohol tvrdiť, že sadzba účtovaná žalobcom bola neprimeraná. Žalovaný nepredložil jediný dôkaz preukazujúci závery uvedené v oznámení o poistnom plnení. K tvrdeniam žalovanej o trvaní prenájmu, resp. uvedenia presného dátumu ukončenia do zmluvy o nájme, žalobca uviedol, že ich považuje za zavádzajúce a nepravdivé, pretože žalobcovi a poškodenému v uzatvorení nájomnej zmluvy nič nebránilo, uzavrieť nájmnú zmluvu na akúkoľvek dobu. Relevantnou je skutočnosť, či bol prenájom realizovaný počas opravy poškodeného vozidla (počas doby faktického obmedzenia poškodeného), pretože iba takéto náklady môžu byť poškodenému zo strany poisťovne škodcu preplatené. Nájomná zmluva tak nevyhnutne nemusí byť uzatvorená len do doručenia krycieho listu, nakoľko uvedené závisí výlučne od dohody zmluvných strán. Prenájom náhradného vozidla dokonca nemusí podľa vyjadrenia žalobcu trvať po celú dobu opravy, nakoľko poškodený môže vrátiť náhradné vozidlo žalobcovi už skôr. Takéto rozhodnutie je však na poškodenom a nie na žalovanej. Pri dohode dĺžky prenájmu sa tak zmluvné strany vôbec neriadili skutočnosťou, ktorá mala nastať až v budúcnosti. Tvrdenie žalovanej, že zmluva o nájme mohla byť uzatvorená najskôr dňa 18.9.2019 (t.j. v deň ukončenia nájmu) žalobca považoval za absurdné, ničím nepodložené a nelogické. K námietkam žalovanej týkajúcich sa postúpenia pohľadávky žalobca uviedol, že v danom prípade išlo o štandardné a zákonom dovolené postúpenie pohľadávky. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 18.09.2019 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z poistnej udalosti zo dňa 11.08.2019 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, ktoré poskytol poškodenému žalobca. Z bodu 5. zmluvy

o postúpení pohľadávky je zrejmé, že k úhrade faktúry došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného. Keďže žalovaná nenahradila škodu vo vzniknutom rozsahu, žalobca sa namiesto poškodeného domáhal preplatenia zvyšnej časti nákladov účelne vynaložených na prenájom motorového vozidla. Akékoľvek tvrdenia žalovanej o neexistencii predmetnej pohľadávky, aktívnej vecnej legitímácii, o rozpore s ust. § 524 OZ, či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca považoval za neopodstatnené. Takéto postúpenie pohľadávky podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/32/2018 zo dňa 03.05.2018. Ak by mala žalovaná akékoľvek pochybnosti o postúpení predmetnej pohľadávky, nepoukázala by krátené poistné plnenie na účet žalobcu. V prejednávanej veci podľa vyjadrenia žalobcu došlo k vzájomnému započítaniu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky a nie s nárokom na náhradu škody, ktorý bol podľa zmluvy postúpený. Predmetom zmluvy o postúpení nebolo postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ evidoval voči poškodenému ako dlžníkovi. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 11.08.2019 došlo v H. ku škodovej udalosti na motorovom vozidle I. spôsobenej poškodenému Z. C.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla D. poisteného, ktorý mal uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v poisťovni žalovanej. V dôsledku poškodenia motorového vozidla bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb - R. na základe zmluvy o nájme č. XXX/XXX zo dňa 10.09.2019, ktorú uzavrel so žalobcom. Doba nájmu bola dohodnutá do 18.09.2019. Denné nájomné predstavovalo sumu 57,60 eur. Súčasťou obsahu zmluvy je prehlásenie poškodeného spísané vlastnou rukou, z ktorého vyplýva, že poškodenému zo servisu volali v neskorých hodinách, preto si auto prevzal a náhradné vozidlo odovzdal nasledujúci deň, t.j. 18.09.2019. Dňa 07.09.2019 žalobca vystavil poškodenému faktúru č. XXXXXX splatnú dňa 02.10.2019, ktorou mu fakturoval nájomné za náhradné motorové vozidlo v sume 518,40 eur za obdobie od 10.09.2019 do 18.09.2019. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 27.9.2019 žalovaná oznámila žalobcovi, že vzhľadom na rozsah poškodenia, pracnosť opravy za zapožičanie náhradného motorového vozidla poškodenému priznáva maximálne 4 dni. Účtovanú cenu za nájom náhradného vozidla žalobcom považoval za neprimeranú a dennú sadzbu určil sumou 45,- eur, na základe čoho znížil poistné plnenie na sumu 180,- eur. Zo zakázkového listu vystaveného poškodenému servisom vyplýva, že vozidlo bolo do servisu na opravu poškodeným odovzdané dňa 09.09.2019 a predbežný termín dokončenia opravy bol určený dňom 20.09.2019. Dňa 18.09.2019 poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky poškodeného vyplývajúcej z poistnej udalosti zo dňa 11.08.2019 v sume 518,40 eur z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla s príslušenstvom a všetkými právami súvisiacimi s touto pohľadávkou v príčinnej súvislosti so škodou na motorovom vozidle I.. Zmluvné strany sa dohodli na odplate za postúpenú pohľadávkou v sume 518,40 eur zodpovedajúcej faktúre č. XXXXXX vystavenej žalobcom poškodenému za nájom náhradného motorového vozidla. V bode 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli na tom, že ich vzájomné nároky na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky a na zaplatenie nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom zmluvy započítavajú. Listom zo dňa 18.09.2019 poškodený žalovanému oznámil postúpenie pohľadávky žalobcovi.

4. Za aplikácie ust. § 4 ods. 1, 2 písm. b/, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1 Obč. zákonníka na zistený skutkový stav, súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. Pokiaľ žalovaná namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v súdnom konaní, súd jej námietku nepovažoval za dôvodnú, pretože žalobca preukázal, že pred podaním žaloby na súd dňa 18.09.2019 uzavrel s poškodeným zmluvu o postúpení pohľadávky, v obsahu ktorej je riadne špecifikovaný predmet postúpenia a odplata za postúpenie. V čase postúpenia pohľadávky boli splnené zákonné predpoklady pre postúpenie podľa § 524 a nasledovných Občianskeho zákonníka, na základe čoho súd žalobcu považoval za aktívne vecne legitimovanú stranu sporu. Z bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.09.2019 vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že ich vzájomné nároky na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky v sume 518,40 eur a na zaplatenie nájomného za náhradné vozidlo v sume 518,40 eur sa podpisom zmluvy započítavajú. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky poškodeného na náhradu škody voči žalovanému žalobcovi a zároveň vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako

nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Hoci poškodený náklady za nájom náhradného vozidla žalobcovi nezaplatil, vysporiadaním záväzku v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 18.09.2019, došlo k postúpeniu uvedenej pohľadávky, na základe čoho ju žalobca uplatnil voči žalovanému. K hmotnoprávnym námietkam žalovanej uviedol, že zo zmluvy o nájme č. XXX/XXX zo dňa 10.09.2019 je zrejme, za akých podmienok bola uzavretá, v zmluve je riadne špecifikovaný predmet nájmu a cena nájmu, ako aj doba trvania nájmu. Pre určenie ceny nájmu nebol rozhodujúci počet najazdených kilometrov náhradného vozidla, cena nájmu bola dojednaná paušálnou sumou 57,60 eur/deň bez ohľadu na počet najazdených kilometrov. Súd zmluvu o nájme zo dňa 10.09.2019 považoval za platnú, uzavretú v súlade s ust. § 663 a nasledovných Občianskeho zákonníka. V prejednávanej veci je potrebné za skutočnú škodu podľa cit. ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovať majetkovú ujmu predstavujúcu majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné alebo účelné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je preto nájomné za prenajaté porovnateľné osobné motorové vozidlo, nie individuálny výpočet žalovanej o výške nájomného bez toho, aby bolo zrejme, z akých vstupných údajov pre určenie výšky nájomného vychádzal. Súd poukázal na to, že neexistuje zákonná, ani zmluvná povinnosť určená poškodenému, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. robil preukázateľne výber medzi požičovňami podľa podmienok, ktoré ponúkajú. Dohoda poškodeného a žalobcu o výške nájomného v sume 57,60 eur/deň uvedeného v obsahu nájomnej zmluvy zo dňa 10.09.2019 je podľa názoru súdu primeraná typu vozidla. Dojednané nájomné v sume 57,60 eur/1 deň za nájom motorového vozidla R. Z. je potrebné považovať za obvyklú cenu prenájmu obdobných motorových vozidiel a teda za skutočnú škodu, čo zodpovedá aj právnomu názoru NS SR vysloveného v rozhodnutí R 7/1992 zaoberajúcom sa otázkou skutočnej škody, podľa ktorého skutočnou škodou spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie či prenájom vozidla, prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť iba v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie - nájom náhradného vozidla, ktoré zodpovedá vozidlu zadrživanému. V tejto súvislosti súd dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu Žilina č.k. 13Cob/110/2017 zo dňa 22.11.2017, v odôvodnení ktorého v bode 13. uviedol: "Hlavnou odvolacou námietkou žalovaného (P.) bolo, že náklady na zapožičanie motorového vozidla neboli nákladmi nutnými a účelnými. Krajský súd tiež uviedol, že pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a musel si zapožičať náhradné vozidlo po dobu jeho opravy, čo bolo preukázané v rámci dôkaznej povinnosti žalobcu (spoločnosť J.). Náhradu nákladov vynaložených poškodeným účastníkom dopravnej nehody na náhradné motorové vozidlo je potrebné považovať za škodu súvisiacu a vyvolanú poisťnou udalosťou - dopravnou nehodou, ktorej účastníkom bol poškodený, a to právny predchodca žalobcu. Náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poisťnej udalosti používať svoje motorové vozidlo. Pokiaľ išlo o uplatnenú výšku nákladov z titulu doby nájmu na zapožičanie náhradného motorového vozidla po dobu vykonávanej opravy vozidla, tak za skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na zapožičanie, prenájom náhradného motorového vozidla, sa považujú náklady, ktoré boli nutne a účelne vynaložené na požičanie náhradného vozidla, čo žalobca v konaní v rámci svojej dôkaznej povinnosti preukázal. Poškodený, v danom prípade právny predchodca žalobcu, preukázal, že z titulu poisťnej udalosti nemohol motorové vozidlo používať, toto sa nachádzalo v oprave, a preto počas celej nevyhnutnej doby opravy vozidla bol poškodený nútený vynaložiť náklady za nájom náhradného motorového vozidla, ktoré náklady boli nutne a účelne vynaložené a ktoré by inak nevznikli, ak by poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. V konaní navyše žalovaná len vo všeobecnej rovine namietala dobu opravy, a tým aj dobu zapožičania náhradného motorového vozidla. Neuviedla a súčasne nepreukázala dôvody, pre ktoré by nevyhnutnosť prenájmu náhradného motorového vozidla mala trvať kratšiu dobu, vzhľadom na celkovú dĺžku opravy motorového vozidla, prípadne aká doba opravy a tomu zodpovedajúca doba prenájmu náhradného vozidla by bola v tomto prípade primeraná. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, rešpektujúc právny názor Krajského súdu Žilina v obdobnej veci, súd žalovanej v súlade s ust. § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nárokovanú sumu, pretože preukázal, že z dôvodu dopravnej nehody zo dňa 11.08.2019, ktorá bola škodovou a súčasne poisťnou udalosťou spôsobenou poisteným žalovaného, poškodený, t.j. právny predchodca žalobcu, nemohol motorové vozidlo používať, vozidlo sa nachádzalo v oprave a preto počas celej nevyhnutnej doby opravy vozidla bol poškodený nútený vynaložiť náklady za nájom náhradného motorového vozidla, ktoré boli nevyhnutne a účelne vynaložené a ktoré by inak nevznikli, ak by poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. Žalobca preukázal aj príčinnú súvislosť medzi škodovou udalosťou a vzniknutou škodou,

ktorú uplatnil podanou žalobou. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody. Nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla, ktorú zaplatil formou započítania s pohľadávkou žalobcu, žalobca ako jeho právny nástupca uplatňoval v súdnom spore ako náhradu škody. K tvrdeniam žalovanej o dobe trvania nájmu, resp. uvedenia presného dátumu ukončenia zmluvy o nájme vopred uviedol, že zmluvným stranám nebránili žiadne okolnosti, aby v obsahu zmluvy o nájme náhradného vozidla zo dňa 10.9.2019 určili predpokladanú dobu jej trvania do 18.09.2019, pretože už v čase jej uzavierania mal poškodený vedomosť o predpokladanej dobe opravy poškodeného vozidla, a to zo zákazkového listu vystaveného servisom (čl. 6 spisu druhá strana), z ktorého vyplýva, že vozidlo bolo do servisu na opravu poškodeným odovzdané dňa 09.09.2019 a predbežný termín dokončenia opravy bol určený dňom 20.09.2019. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobcovi boli trovy konania priznané vo výške 100%, pretože vo veci bol úspešný. Neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nevznikol.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná, navrhujúc odvolaciemu súdu zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a vychádzajúc z obsahu odvolania, tiež v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej), namietala predovšetkým nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v dôsledku toho tiež jeho arbitrárnosť, nesprávnosť, nezákonnosť. Podľa jej názoru rozhodnutie je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie, súčasne poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu SR zaoberajúce sa nedostatkom odôvodnenia napadnutých rozhodnutí a tiež arbitrárnosťou pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (príkladmo uznesenie I. ÚS 115/02 a ďalšie). Podľa názoru odvolateľky súd vyslovil právne závery, avšak sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých bolo nevyhnutné pre právne posúdenie veci, rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú naviac nedostatočne odôvodnil. Namietala nesprávnosť vysporiadania sa s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktorú od počiatku tvrdila. Poukazovala od počiatku na skutočnosť, že dňa 11.08.2019 došlo v H. ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému Z. C. na vozidle I. prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovanej, v dôsledku čoho poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, ktoré si zapožičal u žalobcu na základe identifikovanej zmluvy o nájme, za čo žalobca vystavil poškodenému faktúru na sumu 518,40 eur, pričom žalovaná mu priznala náklady vo výške 180,- eur. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre, z čoho vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, a teda subjektom zaviazaným na plnenie bol poškodený a nie žalovaná. S poukazom na to, ako aj na znenie ust. § 524 OZ (o postúpení pohľadávky), vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Identifikovaným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s ust. § 524 OZ, pričom v súvislostiach nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu k úhrade faktúry, pretože prejav vôle účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky. Ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred postúpením, nemohol ju platne postúpiť na žalobcu, čím ani žalobca nemôže byť v dôsledku tejto neplatnej cesie aktívne legitimovaným subjektom na uplatnenie identifikovaného nároku. Zároveň v tomto smere odkazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/20/2007 zo dňa 29.01.2008. Postúpenie je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ, preto bolo potrebné žalobu zamietnuť.

6. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, pričom skutočnosti uvádzané v odvolaní žalovanej považoval za nedôvodné, nespôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia. Podľa jeho názoru, súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal správne aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu z poškodeného na žalobcu. Práve odôvodnenie rozhodnutia je zrozumiteľné a správne, zároveň v tomto smere poukazuje na rozhodnutia iných odvolací súdov v obdobných veciach (príkladmo KS v Žiline pod sp. zn. 9Co/30/2019-147 zo dňa 25.04.2019, KS v Banskej Bystrici pod sp. zn. 43Cob/54/2019-124 zo dňa 13.06.2019 a ďalšie), ktoré sú založené na identických skutkových a právnych záveroch ako rozhodnutie v danej veci. Poukazuje na to, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanej ako poisťovní

škodcu. Je preto nesprávne a zavádzajúce tvrdenie žalovanej, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. To, že postúpenie pohľadávky v princípe akceptovala aj samotná žalovaná, vyplýva z toho, že čiastočne na účet žalobcu ako postupníka plnila, čím vlastne potvrdila danosť aktívnej vecnej legitímácie žalobcu už v rámci likvidácie poisťnej udalosti. Nemôže byť preto sporným ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. K namietanej arbitrárnosti a svojvôli súdu uvádza, že námietka je nedôvodná, s odkazom na základné princípy CSP, predovšetkým čl. 4, čl. 5, čl. 15 a čl. 17, ktoré nemožno ignorovať. Pokiaľ žalovaná namietala tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na nej, aby v priebehu konania a v rámci dokazovania produkovala také tvrdenia a tiež dôkazy, ktorými by podložila svoje tvrdenia, k naplneniu čoho však v konkrétnostiach posudzovanej veci neprišlo. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody. Akékoľvek tvrdenia žalovanej o neexistencii pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení či rozpore s ust. § 524 OZ sú neopodstatnené. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Poukazuje na odôvodnenia rozhodnutí iných odvolacích súdov v posudzovanej veci v tom smere, že predmetná zmluva tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán, ktoré nie je možné rozfázovať tak, ako si to iluzórne predstavuje žalovaná. Neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa to zrealizuje vzájomným zápočtom. To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil zápočítanie, ktoré predstavuje jeden zo spôsobov zákonného zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Poukazuje tiež na rozhodnutie KS v Bratislave pod sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, v ktorom tento v obdobnej veci vyslovil názor, že úhrada nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie a tiež, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

9. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľka ju tiež ani netvrdila.

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe na zaplatenie sumy 338,40 eur ako náhrade škody za nájom náhradného motorového vozidla podľa Zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a podľa § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyhovel posúdiac dôvodnosť nároku čo do základu aj výšky (výrok I.) a zároveň žalobcovi ako plne úspešnému priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100%, aplikujúc ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP (výrok II.).

11. Žalovaná v odvolaní namieta porušenie jej práva na spravodlivý proces, resp. existenciu inej vady (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP) tvrdiac nedostatočné, nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, tiež jeho arbitrárnosť, či svojvôľu pri aplikovaní práva na zistený skutkový stav, tiež nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), v konkrétnosti tvrdí nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu pre nemožnosť postúpenia pohľadávky pre tzv. neexistujúci predmet postúpenia a tým aj neplatnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky, od ktorej žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore odvodzuje.

12. Primárne sa odvolací súd zaoberal odvolateľkou uplatňovaným odvolacím dôvodom (posúdiac odvolanie podľa jeho obsahu) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencii inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej) ako dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na splnenie mandukačnej povinnosti súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na vydanie predvídateľného rozhodnutia, či na zachovanie rovnosti strán v konaní.

14. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 CSP (existencia inej vady) dopadá na akékoľvek iné pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nemožno subsumovať pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide napríklad o nedostatočné odôvodnenie rozhodnutie, nie však v parametroch dosahujúcich naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, či nesprávne realizovaná mandukačná povinnosť súdu.

15. Pokiaľ ide o namietané možné nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nemožno pochybovať, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

16. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) však bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

17. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť jednak pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ale odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobile k záveru o existencii tzv. inej vady konania, čím z hľadiska tejto námietky (o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia) nedošlo k naplneniu tak odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/, ale tiež ani pod písm. d/ CSP.

18. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal v princípe dostatočnú odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolateľka sa

s názormi súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, jeho arbitrárnosti, svojvôli, či v konečnom dôsledku namietanému ústavne nekonformnému výkladu. Všeobecný súd totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci došlo.

19. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo vo vzťahu k vyššie uvedeným námietkam k takému nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil odvolateľke uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo vo vzťahu k nej k porušeniu práva na spravodlivý proces čím nemohlo dôjsť ani k naplneniu uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, ani d/ CSP.

20. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska odvolateľkou uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

21. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

22. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

23. Rovnako vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil primárne správny právny záver o tom, že žalobca je subjektom vecne aktívne legitimovaným v spore v dôsledku platného postúpenia pohľadávky od poškodeného, vzniknutej poškodenému v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 11.8.2019, spôsobenej poisťovňou žalovanej a uzavretím zmluvy o nájme náhradného motorového vozidla zo dňa 10.9.2019, výšku nákladov s ktorým nájmom posúdil ako účelnú a nutnú, pri neunesení dôkazného bremena žalovanou o opaku, z ktorého dôvodu tiež žalobe plne vyhovel. V nadväznosti na to vzhľadom na úplný úspech žalobcu v spore, dôvodne súd prvej inštancie tiež konštatoval na jeho strane voči žalovanej vznik plného nároku na náhradu trov konania 255 ods. 1 CSP. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v

podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie odvolacieho prieskumu a potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

24. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovanej, i keď tieto vzhľadom na ich produkovanie už pred súdom prvej inštancie, boli dostatočne vyargumentované už v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza nasledovné:

25. Ako už bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobcovi bola platne postúpená pohľadávka od poškodeného na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.09.2019, ktorá poškodenému vznikla titulom dopravnej nehody zo dňa 11.08.2019 spôsobenej poisťovňou žalovanej a uzavretím zmluvy o nájme dopravného prostriedku zo dňa 10.09.2019, a ktorá bola čiastočne v rozsahu 180,- eur žalovanou plnená žalobcovi. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o postúpení pohľadávky ako platný právny úkon a pohľadávku na náhradu škody ako spôsobilý predmet postúpenia. Výšku pohľadávky v sume 338,40 eur posúdil ako dôvodnú náhradu škody za deväťdňový prenájom vozidla spôsobený nemožnosťou užívať vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody.

26. Žalovaná v priebehu sporu ako aj v rámci podaného odvolania zotrváva na spochybňovaní aktívnej legitimácie žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v dôsledku postúpenia neexistujúcej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Žalovaná zastáva názor, že poškodený bol dlžníkom žalobcu, a preto s ním nemohol uzavrieť zmluvu o postúpení pohľadávky, nakoľko ju pred postúpením neuhradil, a teda mu ani nevznikla, teda prípadné postúpenie pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom, je podľa jej názoru v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka, keď podľa jej tvrdenia k úhrade pohľadávky nemohlo dôjsť ani vzájomným zápočtom z dôvodu skoršieho postúpenia pohľadávky, ako táto reálne vznikla.

27. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poisťený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

28. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

29. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

30. Podľa § 443 Občianskeho zákonníka, pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

31. Podľa § 524 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

32. V okolnostiach posudzovanej veci bolo nepochybne preukázané a v konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 11.08.2019 došlo v H. ku škodovej udalosti na motorovom vozidle I. spôsobenej poškodenému Z. C.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla D. poisťeného, ktorý mal uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v poisťovni žalovanej. V dôsledku poškodenia motorového vozidla bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb - R. na základe zmluvy o nájme č. XXX/XXX zo dňa 10.09.2019, ktorú uzavrel so žalobcom. Doba nájmu bola dohodnutá do 18.09.2019. Denné nájomné predstavovalo sumu 57,60 eur. Súčasťou obsahu zmluvy je prehlásenie poškodeného spísané vlastnou rukou, z ktorého vyplýva, že poškodenému zo servisu volali v neskorých hodinách, preto si auto prevzal a náhradné vozidlo odovzdal nasledujúci deň, t.j. 18.09.2019. Dňa 07.09.2019 žalobca vystavil poškodenému faktúru č. XXXXXX splatnú dňa

02.10.2019, ktorou mu fakturoval nájomné za náhradné motorové vozidlo v sume 518,40 eur za obdobie od 10.09.2019 do 18.09.2019. Oznamením o poistnom plnení zo dňa 27.09.2019 žalovaná oznámila žalobcovi, že vzhľadom na rozsah poškodenia, pracnosť opravy za zapožičanie náhradného motorového vozidla poškodenému priznáva maximálne 4 dni. Účtovanú cenu za nájom náhradného vozidla žalobcom považovala za neprimeranú a dennú sadzbu určila sumou 45,- eur, na základe čoho znížila poistné plnenie na sumu 180,- eur.

33. Predmetom sporu je tak suma 338,40 eur uplatnená žalobou.

34. Poistné plnenie má byť v takom rozsahu, aby poškodenému bola nahradená škoda v rozsahu, ktorý je preukázaný. Rozsah škody určuje ust. § 442 Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 ods. 1 OZ sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Občiansky zákonník nedefinuje pojem „skutočná škoda“. Podľa ustálenej judikatúry sa pod skutočnou škodou rozumie ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ide o určenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobiení škody (R 55/1971); inak sa škoda definuje aj ako ujma (vyjadriteľná v peniazoch) spočívajúca v zničení, strate, zmenšení alebo znehodnotení vecí a predstavujúca majetkové hodnoty potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tým, že došlo k zmenšeniu jeho majetku. Predstavuje tak náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti.

35. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. V danom prípade však pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že na strane poškodeného sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 9 dní, t.j. od 10.09.2019 do 18.09.2019, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 11.08.2019. Z dokazovania vyplynulo, že poškodený si náhradné vozidlo požičal iba na obdobie, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise, pričom poškodený dĺžku opravy ovplyvniť nemohol. Náhradné vozidlo bolo vrátené bezodkladne po skončení opravy, preto je účelnosť jeho zapožičania jednoznačná. Taktiež bolo preukázané, že žalovaná priznala poškodenému poistné plnenie 180,- eur len za 4 dni vypožičania. Odvolací súd považuje v danom prípade cenu 57,60 eur s DPH/deň za primeranú. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadřila žalovaná aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému tiež preplatila. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo.

36. Žalovaná v priebehu sporu, ako aj v podanom odvolaní opakovane spochybňovala aktívnu legitímáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky tvrdiac postúpenie neexistujúcej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. S jej argumentáciou sa odvolací súd neidentifikuje.

37. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Procesným dôsledkom absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu je zamietnutie žaloby.

38. Súd prvej inštancie vo vzťahu k vyššie uvedenej problematike správne posúdil, že v dôsledku Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.09.2019 je daná aktívna legitímácia žalobcu, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo zmluvy o postúpení nepochybne vyplýva predmet - pohľadávka vo výške 338,40 eur voči žalovanej, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 je odplatné za odplatu vo výške 518,40 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. XXXXXX. V bode č. 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a

tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. „Podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku“ (citované z Uznesenia ÚS SR sp.zn. II ÚS 165/2017). V posudzovanej veci uzavretou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k odplatnému postúpeniu pohľadávky a súčasne k započítaniu vyúčtovaného nájomného za náhradné vozidlo s odplatom za postúpenie pohľadávky, teda k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodenou ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, čo žiadny platný právny predpis nevyklučuje. Nakoľko žalobca platne nadobudol postúpenú pohľadávku poškodenej, je v konaní daná jeho aktívna legitímácia. S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo platné, čím je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore.

39. Žalovanou uplatnené odvolacie námietky tak v ich súhrne argumentačne neboli spôsobilé k odlišnému, v prospech nej spôsobilému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

40. Keďže dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri posúdení dôvodnosti uplatneného nároku ako aj namietanej vecnej aktívnej legitímácii žalobcu správne, s následkom v prospech žalobcu vydaného rozhodnutia, jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalovaná v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedla žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa jednak nebol vysporiadal už súd prvej inštancie a ktoré by dôvodne indikovali k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

41. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má vzhľadom na jeho plný úspech v odvolacom konaní nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

42. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).